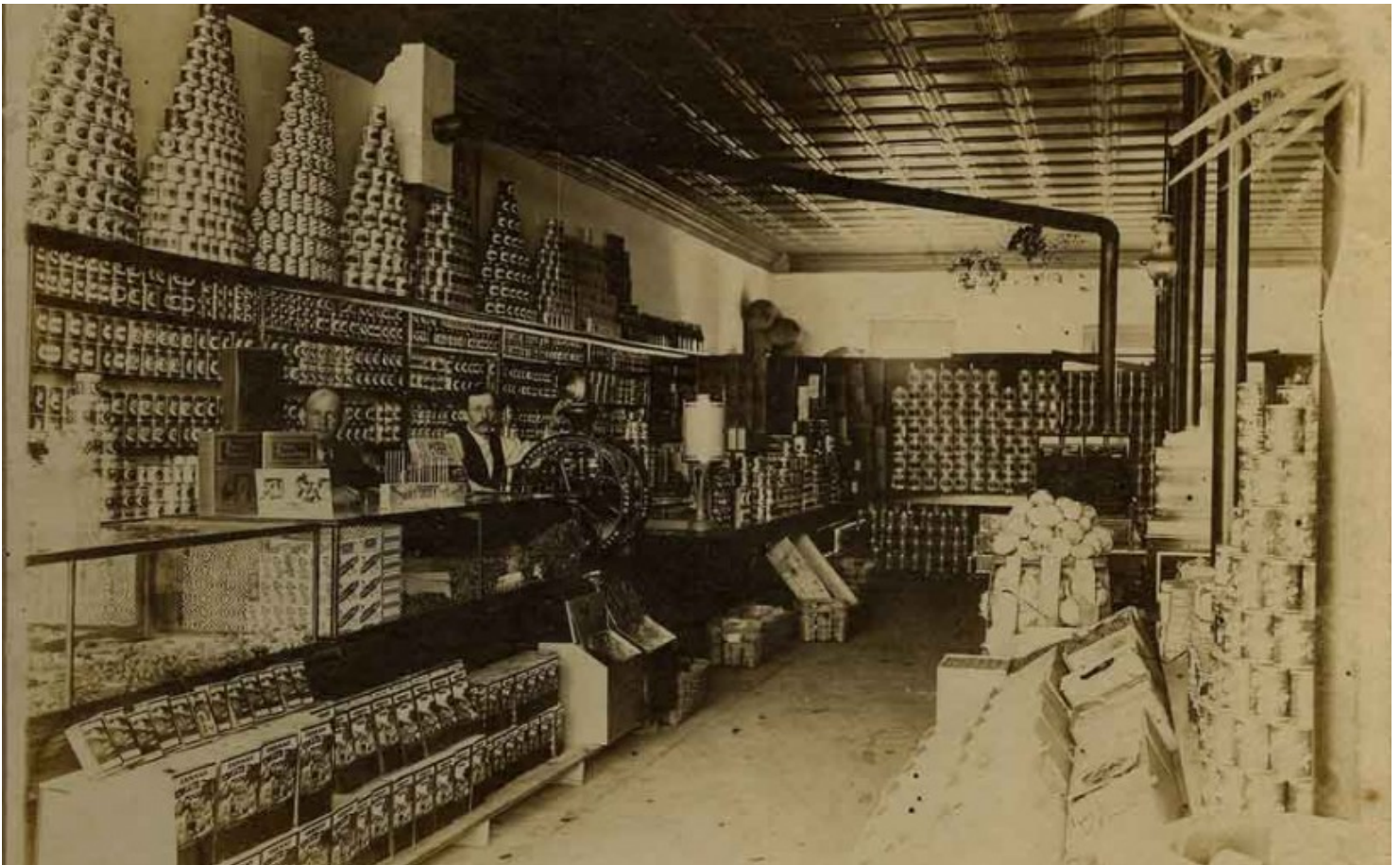

Oberczián Géza SZATÓCS

Valami koppant, talán a zár nyelve. Vagy valami eltört itt belül – tán a vákuum az oka, az üresség. Valami koppant, és kész! Koncentrálok, támpontokat keresek, a kinti fényt. Érzem, hogy megszűnt a tér és az idő. Valami koppant, bezárultam: bizonytalanság idebent. Mint sűrű gélben, úgy tapogatózom, súlytalanul. Nincs hová mennem, nem szabadulok. Valami koppant. Rög a koporsón. Magamra maradtam.

Kis bolt, színüket vesztett áruk a kornyadozó polcokon. Piszkos, dohos. Villogó kékes neon. Pulton poros pénztárgép, mögötte ül egy alak. Én. Eladó vagyok. Tessék csak, tessék! Megvehetnek. Ki fizet értem? Olcsón adom, ami még megmaradt. Végkiárusítás!

avítt, fakó mind

A bolt üres, a vevők messzire kerülnek. Volt, hogy sokan jöttek, egymásnak adták a kilincset, csilingelt a kis csengő minden ajtónyitáskor. Amíg frissek voltak az emlékek. Ma már csak állottak vannak, avítt, fakó mind, akár a hely maga. Senkit nem érdekelnek.

Azelőtt választékos népek jártak ide! Gazdag férfiak, jó munkahely, kiemelkedő fizetéssel, elfoglaltak. De emlékeik nem voltak, mert folyton dolgoztak, idejük sem maradt élni: kapósak voltak közöttük a nyári túrák képei, a patakcsobogás, az erdő zúgása, a vadvízi evezés izgalmi, a jó nők illata és a jó kocsik robaja, az italok ízei és a sült szalonnáról lefolyó zsír csurgása a torokban; ebből nekem bőven volt, eladtam nekik, hadd meséljék.

Jöttek nők is, babakocsikkal, drága ruhákban, telefonjaikon semmiségekről csacsogtak: vettek romantikus naplementéket tengerparti szállodák teraszán, kacér flörtök izgalmát, zaftos pletykálkodást egy cukrászdában, páran

színházi élményeket is kerestek nagy színészekkel, hozzá korabeli kritikák hírért, hogy büszkélkedhessenek vele a csetszobában – adtam, amíg volt, tolongtak, körülrajongtak, kifizettek. Mert valaha éltünk.

Thomas Edwards, flickr.com

Legelőször a szerelem emlékeit adtam el, azok kínoztak a legjobban. A felismert hiány olyan, mint a nikotinéhség, egy idő után másra sem tudsz gondolni, a vágy felőröl, a sóvárgás elapaszt. Ha egyedül akarsz élni (ha akarsz még élni egyáltalán), szabadulj meg tőlük mielőbb. A temetés utáni héten nyitottam meg a boltot.

Elkeltek a családi élményeim is: a gyerekeink első lépései, a nyaralások felszabadultsága, a megnyugvás, ha lement a lázuk, és ahogy mi szülők meghatódtunk a ballagásukon, az elfogódottság, mikor bemutatták szerelmeiket, a lakás üres kongása, miután elköltöztek.

Mikor emlékeztem, minden szép volt. Szerencsések voltunk, jól éltünk. Mintha sosem lett volna semmi rossz, elmosódtak a viták, veszekedések, az ingerültségek hetei, hónapjai, évei váltak nélkülözhetetlenné: az is a miénk volt, közös. Most csak az enyém, de nem akarok kínlódni vele, inkább eladom. Ezért nyitottam a boltot.

Öregasszonyok felnőtt gyerekek gondoskodását keresték, régi karácsonyok terített asztalának büszkeségét, vagy csak egyszerű hétköznapi telefoncsörgést, várták, hogy felhívják őket. Én pedig eladtam mindent, amim csak volt, és ők repestek.

Egy telefonnak én is örülnék. A gyerekeim külföldön élnek, nem látogatnak haza. A régi együttléteket már eladtam olyanoknak, akinek ennyi sem jutott.

semmim nem maradt

Eladtam a könyvek, a filmek, a kedvenc zenéim emlékét. Rádásnak közénk dobtam az egyetemi barátok ragaszkodását, a sörözések mámorát. Odaadtam a munkám sikereit, a kollégáim biztató szavait, a méltatások boldogságát, a díjak érintésének bizsergését, mindent, amit csak fel tudtam idézni, míg végül szinte semmim nem maradt. Mihez kezdenék velük egymagamban?

A polcokon már csak régi apróságok pókhálósodnak: nagyapám, az öreg suszter kalapácsütéseinek koppanása – talán sarkalt éppen –, vagy a régi ház konyhájának illata a sütőben pörkölődő kávé erős zamatával. Manapság már senki sem csinálja így.

Egész nap a pult mögött ülök. Erőltetem az agyamat, mi maradt még, ami bárkinek is eladható. De semmi sincs.

Tűnődöm, miért vagyok még itt. Várom.

Lassan feltápszokodom, odabicegek az ajtóhoz, ellenőrzöm a zárat (sokadszorra ma már, mint ahogy tegnap is, és tegnapelőtt és azelőtt és...), nehogy zárva legyen. Hátha benyitnak.